

vi alle uden Undtagelse kjende, det største og vigtigste for os? Og gives der noget mere alment end den „Livets pinefuldt ældgamle Gaade, hvorover saa mange Hoveder have grublet, Hoveder med Hieroglyphhuer, Hoveder i Turbaner og Fløjlsbaretter, Parykhoveder og tusende andre stakkels sveddryppende Menneskehoveder: hvad er Meningen med Mennesket? Hvorfra kommer det, hvor gaar det hen? Hvem bor deroppe bag de gyldne Stjærner?“ — de samme Spørgsmaal, som Agnete for at forslaa sin Kjedsomhed og Esther i ærlig, inderlig Længsel har søgt om Svar paa. — Det hedder vel; „Bølgerne brumme deres evige Brum, Vinden blæser og Skyerne flygte for den, Stjærnerne blinke med deres ligegyldige, kolde Øjne, og en Nar er den, der venter paa Svar.“ Men saadanne Narre ere de fleste af os; og naar vi har ventet noget af „Tre Sind“ og intet finder, lægger vi den hen med et lille Suk.

Bogen er ret „spændende“, — det vil nogle regne for dens bedste Egenskab; den kunde lige saa godt være skreven af en Mand som af en Kvinde, — det regner jeg for dens værste Fejl.

Kvindehjærtet er endnu et ubefaret Hav paa de dybeste Steder. Vil Aage Vang aldrig mere vove sig ud over Brændingen?

Nykjøbing, i Juli 1889.

Ville Højberg.

Kvinden og Mælkeribrugets Udvikling.

Af Redaktør *Erhard Frederiksen*.

For 30 Aar siden, inden Kand. polyt. *Th. Segelcke* begyndte „at gaa i Mælkeriet“, kunde man næppe i vore Smørmælkerier — som derimod i „Sveitserierne“ — have tænkt sig en Mand i Mejerskens Sted. Det faldt af sig selv, at det maatte være Kvindearbejde at si Mælken op i Træbøtterne, passe paa, naar Fløden „krusede sig“, skumme den, syrne den, kjærne og ælte Smørret, sørge for Kjærnens og Lokalernes Rengjøring, Properhed, frisk Luft og Lugt i alle Kroge og Hjørner. Men siden